

[Peter Nielsen.]

Det er derfor godt, at vi nu får den 3-årige investeringsplan. Det vil bl. a. lette oversigten over, hvad udskydelser vil koste, men også over hvad der måske uden skade kan finde sted; vi kommer mere væk fra tilfældighedernes præg.

Når der tales om besparelser, er det vel først og fremmest administrationen, man tænker på. Nu er det nok begrænset, hvad Slotsholmsgade koster i drift, selv om den har talrige annekser spredt rundt i byen. Vi har dog på mange måder et for gammelt administrationssystem, der vel ikke alene er for dyrt i drift, men også arbejder for langsomt til skade for de borgere, der er afhængige af denne administrations afgørelser. Der må kunne rationaliseres og moderniseres, ikke mindst gennem en decentralisering, der vil kunne forenkle meget. Det skal ikke være sagt som anke over for dem, der i dag forestår denne administration; det er systemet, der er forældet. Vi er derfor mange, der i spændt forventning ser hen til, hvad kløgtige mennesker på det område nu vil fremkomme med.

Sidste folketingsår drøftede vi inflationen, og det er selvsagt det afgørende problem, som vi stadig må have under den skarpe kontrol, selv om man i den senere tid vel har kunnet mærke en bedring. Vi lever i et frit liberalistisk samfund, og det er derfor begrænset, hvor stærkt en regering og et folketing kan gribe ind. Det kan væsentligst ske ved at opkræve mere i skatter, end der direkte er brug for, og ved at bremse investeringer gennem kreditstramning. Begge dele er ubehagelige, og dele af oppositionen har da ofte holdt sig tilbage fra medansvar. Vi har ofte med få stemmers flertal måttet vedtage den slags ting, men havde vi ladet være, hvordan havde det så set ud med inflationen i dag?

Ingen kan være interesseret i en fortsat inflation, og værst går det ud over lønmodtagerne og over dem, der ikke ejer faste værdier, så socialdemokratiet vil fortsat yde sin medvirken til at holde prisniveauet så stabilt som muligt. Der er i dag en voksende harme og irritation over, at når der tales inflation, er det altid ensidigt lønmodtagerne, der skal have skylden. De fleste af dem lever dog ikke i overflod; de får vel kun deres beskedne andel af

nationalproduktet. Den kunstige oppustning af realværdierne, navnlig jorden, vi har været vidne til i efterkrigsårene, må først og fremmest med i billedet. Her må der sættes ind, hvis inflationen virkelig effektivt skal bekæmpes, men vil man være med til dette?

Vi fik i sidste samling et boligforlig, der lovmæssigt må færdiggøres nu i denne samling. Der er sagt mange hårde ord om dette forlig, før man har set dets egentlige virkninger. Det er som sagt et forlig. Skulle socialdemokratiet have lavet disse love alene, var de jo nok blevet noget anderledes; men vi vedstår os dette forlig, selvfølgelig. Formålet med det for vort vedkommende er først og fremmest at sikre nyt boligbyggeri til huslejer, som folk med almindelige indtægter kan betale. Det er det, der danner grundlag for det, således som det fremgår af statsministerens redegørelse, og mon dette dog ikke er det væsentlige, når man taler boligpolitik?

Jeg har hidtil kun talt om alt det, der er bred enighed om i folketinget. Det er trods alt mange væsentlige ting. Folkestyret har fungeret og kan det vedvarende. Regeringen har kunnet samarbejde med folketinget, og der har været regeret her i landet. Vi har stadig væk mange store problemer at skulle løse, men vi har grundlaget herfor; det går ikke så dårligt, som nogle prøver at give det udseende af.

Venstres Pressebureau har således udsendt en artikel om, hvor galt det står til i Danmark, og som bl. a. er offentliggjort med overskriften: Skriften på væggen. Man meddeler, at valutaisituationen er yderligere forværret. Må jeg lige citere lidt af denne artikel, der bl. a. i tirsdags var aftrykt i Fyns Tidende. Man skriver bl. a.:

„Nationalbankens valutabalace for september, der offentliggøres i nær fremtid — dog muligvis først efter statsminister Krags „trontale“ i dag — vil afsløre nye store fald i den danske valutaisituation, mener man i informerede erhvervs kredse. I de samme kredse ser man meget dystert på udviklingen, og der gør sig en stigende ængstelse gældende for den nærmeste tids økonomiske udvikling.“

Ja, det er jo altid godt for pressefolk at være forud for deres tid, men man kan jo også komme for hurtigt af sted, så kommen-